

Vlaštovčí hnízdo - Gott, Karel

Nad mořem cestou nesnadnou,
tam, kde se vlny tříští,
nad mořem, v skalách spolu jdou, poutníci toulaví.
První měl silná ramena,
ten druhý srdce zas vlídné.
Tu náhle, z moře zrozená,
bouře je překvapí.

Pojď se mnou, bratře, v nesnázi,
vede tu cesta známá.
Mnoho nám k cíli neschází,
zbývá jen skalní brána.
Pár bílých zdí,
tam ve výši bývalo vlaštovčí hnízdo,
pojď, než se bouře utiší úkryt nám obstará.
Příběh ten děd můj znal.

A když je spánek uchvátí jako když proutkem mávne,
svit loučí brány pozlatí, hudba se rozezní.
Ten první pil a hodoval, ten druhý zas tančil stále
s dívkou jež čelo znavené šátkem mu osuší.

Sbohem buď dívko, tulák jsem, nemohu déle zůstat.
Však dívka krásná jako sen, dlaní mu zamkne ústa.
Vezmi můj šátek, s sebou vem, v zástavu na cestu dlouhou.
Poutník ten šátek, okouzlen, na prsou uschová.
Příběh ten děd můj znal.

Náhle jak závan perutí jitro se okny vkrádá.
Zmizí, jak křídla mávnutí, lesk nočních vyznání.

Na pustém hradním nádvoří nový den vyplaší stíny.
Den, když se sluncem rozhoří, poutníky probudí.

Divný sen, bratře, se mi zdál,
pil jsem a jed do rána.
Pojď, bratře, půjdem zčerstva dál, čeká nás dlouhá pouť.
Však druhý poutník neslyší, na prsou schovává šátek
a nad ním kdesi ve výši vlaštovky zakrouží.
Příběh ten děd můj znal.